

ÖZÜR DİLERİM

Halit Bey koltuğun arkasına yaslanmış sağ eline aldığı telefonla konuşurken sol eliyle alnını ovuyordu. Akşamki sanat ve edebiyat sohbeti sırasında yediklerini hala sindirememişti. Bir arkadaşlarını kıramayarak içtiği son birkaç kadeh başında keskin bir ağrı bırakmıştı. Derginin yazı işleri müdürü olmak böyle entelektüel toplantılara katılmasını zorunlu kılıyordu. Edebi fikirlerine değer verdiklerinden Halit Bey'i bol bol konuşturup ondan faydalanıyorlardı. Halit Bey de kendisini büyük bir dikkatle dinleyen insanlardan engin bilgilerini esirgemiyordu. Zaten sanattan anlayan topu topu kaç kişi vardı? Böyle edebiyat ortamları olmasa gündelik yaşamın sıkıcı insanları ona boğuyordu.

Ağrının başını bölge bölge ezmeye başladığını hissedince telefonu bir an önce bırakarak iki eliyle alnını ovmak ihtiyacı hissetti. Belli ki karşısında kıramadığı ve konuşmak zorunda olduğu birisi vardı. Karşısındaki kişiye ağrıdan kıvrandığını hissettirmemek için de ayrıca çaba harcıyordu. Telefonu bir an önce kapatmanın yolu sanırım telefonun diğer tarafındakinin isteklerine boyun eğmekti.

“Peki.” dedi. Zayıf bir anında sıkışmış olduğundan kolay pes etti. Ama bazı şartlar koyarak kendine de bir galibiyet payı çıkardı.

“Ama bak evin çevresinden fazla uzaklaşmayacaksın. Arkadaşlarını doldurup hızla caddeleri turlamak da yok. Sana güvenmediğimden değil. Kaza yapman da önemli değil de henüz ehliyetin yok çocuğum. Birine çarparsın başın belaya girer. Araba elbette senden önemli değil. Hiçbir şey senden önemli değil!”

Telefondaki ses artık daha sakin konuşuyordu. Mücadelesi bitmiş benziyordu. Son bir soru sordu. Halit Bey bu soruya:

“Spor ayakkabılarımın içinde” diye yanıt verdi.

Telefonu atarcasına yerine koyduktan sonra tekrar koltuğun arkasına yaslanıp nihayet iki eliyle alnını ovmaya başladı. Hızlı bir hamleyle tekrar telefonu alarak “Bana bir kahve daha.” dedi. Tam telefonu kapatırken kapısı vurulup içeriye Canan Hanım girdi. Tekrar telefonu kulağına götürüp “Kahveler iki oldu.” dedi. Canan Hanım biraz rahatsız olduğunu öğrendiği için müdürüne “Geçmiş olsun” demeye gelmişti. Canan Hanım'ın gelmesiyle Halit Bey'in ağrıları biraz hafifler gibi oldu.

“Sağ ol Canancım, dedi. “Gecesi güzel lakin gündüzü fena.”

Canan Hanım Halit Bey'in karşısındaki koltuğa oturup dünkü yemekte söylediklerine kendisinin de katıldığını, engin edebiyat bilgisiyle dinleyenleri bir kez daha büyülediğini söyledi.

“Bir ara öyle hipnotize oldular ki siz derginin giderlerini kaç lira gösterseniz kabul edeceklerdi.” dedi.

“Canancım ucuza kalite olmaz. Birinci kalite kâğıt kullanıyoruz, burada çalışan personelin giderleri var, yazarların telif ücretleri var. Kolay olmuyor elbette”

Canan Hanım, “Bu sayımızı engellilere ayırmak da iyi oldu.” dedi. Halit Bey onaylamakta gecikince “Değil mi?” diyerek fikrini almakta ısrar etti.

“İyi oldu ancak ben bu işin fazlasıyla abartılmasından rahatsızım Canancım. Elbette onları dışlamayalım. Yaşam haklarını ellerinden almayalım. Hatta iyi bir yaşam sürmeleri için yardımcı olalım. Ancak engellilerin gereğinden fazla söz sahibi edilmesine de karşıyım. Hayatta bizim kadar başarılı olmaları mümkün değil. İyimser düşünelim ama kimse kusura bakmasın iyimsercilik de oynamayalım. Oğlum, Edip tanıyorsun. En hızlı çağında. Şimdi onunla bir engelli nasıl yarışabilir? Tekerlekli sandalyede bir engellinin onun hızına erişmesi mümkün mü? Bir de tutturmuşlar, neymiş efendim hepimiz engelli adayımıyız. Ben kendime dikkat ettikten sonra neden öyle olsun? Boş laf bunlar Canan Hanımcım, boş laf! Toplumumuzun ilerlemesini istiyorsak engellilerin konumları hakkında aynı fikirde olmalıyız. Bunun için dün engelli yazarların eserlerinin basılmasına karşı çıktım. Engelliler hakkında yazarların eserlerini toplamak daha mantıklı.” dedi.

Canan Hanım, “Bilmem, belki de haklısınız.” dedi. Yeni bir cümleye başlayamadan Halit Bey konuşmasını sürdürdü:

“Örneğin şu elimdeki yazı, belli ki usta işi bir yazı. Güçlü tanımları, kusursuz cümleleri var. Hele şunu dinle ‘İnsanların suya akseden yüzleri suda dağılıyor, yağın yağmurla birbirine karışıp

tanınmaz hale geliyordu.’ Nasıl? Ben çok sevdim. Bu cümleyi ancak gerçek edebiyatçılar anlayabilir. Belli ki yağın yağmurla gözyaşından bahsediyor. Bu cümleyi kurmak için insanın ufku geniş olacak. Hiçbir engeli olmayacak.”

Canan Hanım tekrar söze karışmak istediye de o devam etti: “Oğlum Edip...”

Bu sırada Edip arabanın camlarını sonuna kadar açmış, dışarıya sarkıttığı eliyle sigarasını tutuyordu. Bütün mahalleye yetecek kadar müzikle sokak aralarında hızla tur atıyordu. Elbette yalnız değildi. Yanındakilere:

“Babam beni hiç kırmaz, kıramaz.” dedi. Ön koltukta oturan kız “Keşke benim babam da seninki gibi olsa. Bizimki hiçbir şeye izin vermiyor. Sinir oluyorum.” dedi.

Yanlarından hızla geçtikleri parkta insanlar suyun kenarına oturmuş dinleniyorlardı. Havuzun biraz uzağına oturmuş iki kişi havuz kenarındakilere nispeten daha fazla konuşuyorlardı. Oturanlardan birinin elinde bir değnek vardı. Sağa sola değil sürekli karşıya bakıyordu. Yine karşıya bakarak:

“Bu defa beni nereye getirdiniz Selim Bey?” dedi.

“Burasını yeni keşfettim. Sizinle paylaşmak istedim. Artık diğer parklarda anlatacak bir şey bulamıyorum.”

“Burası biraz serin gibi.”

“On beş- yirmi metre ilerimizde büyükçe bir havuz var. Havuzun ortasında da iki koldan üç metre yüksekliğe kadar su atan bir fiske.”

“Duyuyorum.” “Tenha mı park?”

“Pek değil. Hatta, dur bakayım neredeyse hiç boş oturak yok. Bazıları havuzu seyrediyor, bazıları yanlarında getirdikleri kuruyemişleri tüketiyorlar. Torunuyla ilgilenen birkaç da ihtiyar var.”

“Kaç oturak var?”

“Çok var. Dur bakayım. Bizim yakınımızda altı tane var. Bir o kadar da karşıda görünüyor. Ama buradan görünmeyen kısımlarda kaç tane var bilemem.”

“İhtiyarın torunu kız mı erkek mi?”

“Kız. Havuzun etrafı demir parmaklıkla çevrilmiş, güvenli. Yine de ihtiyar çocuğun peşinden ayrılmıyor.”

“Çocuk da bunu bildiğinden hep kaçmaya çalışıyor.”

“Siz benden iyi görüyorsunuz!”

Konuşmaları arkalarındaki caddeden gelen yüksek müzik sesi ve egzoz gürültüsüyle kesildi. Turgut Bey:

“Bu ikinci geçişleri” dedi. Selim Bey karşılık olarak:

“Gençler” dedi. Araya giren küçük sessizlikten sonra Turgut Bey sorularına devam etti:

“Havuzun etrafında ağaç var mı?”

“Aaa! Onları söylemedim mi? Pardon.”

Turgut Bey gülümseyerek, “Görevinizi aksatıyorsunuz Selim Bey” dedi.

“Havuzun etrafında epey ağaç var. Dur bakayım. En arkada büyük ağaçlar var. Ne ağacı olduklarını bilmiyorum ama boyları yirmi metreden uzun. Belki daha fazla. Havuza yaklaştıkça ağaçlar küçülüyor. İkinci sırada çam ağaçları var. Havuzun hemen başında ise birkaç söğüt ağacı. Salkım söğüt. Yaprakları havuz değdi degecek. Parmaklarını havuza dokundurup dokundurup çekiyorlar.”

Selim Bey birden sesini kısıp, Turgut Bey’in kulağına bir şeyler söyledi. Havuzun kenarındaki parklara doğru baktıktan sonra ekledi: “Sanırım senden hoşlandı. Sık sık buraya bakıyor.”

“Belki size bakıyordur.”

“Hiç sanmıyorum.”

Turgut Bey hafif gülümseyip konuyu değiştirmek ister gibi “Hiç hayvan yok mu parkta?” dedi. Selim Bey’in cevaplamasına fırsat vermeden soruya açıklık getirmek için “Köpeğini dolaştıran falan” dedi.

“Benim görebildiğim yok ama güvercinler var. İnsanların üstüne üstüne gidiyorlar. Dur bakayım. Sanırım sondaki oturaktan yem atıyorlar. Orada daha çok güvercin var.”

“Hala bize mi bakıyor?”

“ Kim güvercinler mi?”

“ Ne güvercini Selim Bey, şey, şu az önceki kız.”

“ Ha onlar mı?”

“Tek kişi değil miydi Selim Bey!”

“Şey tek de.”

“Anlaşıldı siz yine öykü yazıyorsunuz. Aşk olsun”

Selim Bey, Turgut Bey’in gönlünü almak için birkaç söz söylerken hafiften yağmur çiselemeye başladı. Turgut Bey:

“Yağmur yağıyor.” dedi. Selim Bey endişelenmemesi için, “Üstümüz kapalı korkmayın.” dedi.

“Korkmuyorum, hem yağmuru severim ben. Şimdi havuzda halkalar yüzüyordur.”

“Küçük küçük. İnsanların suya akseden yüzleri dağılıyor, yağın yağmurla birbirine karışıp tanınmaz hale geliyor.” Selim Bey bu açıklamadan sonra gülümsedi.

Turgut Bey de gülümseyerek “Bu sizinle tartıştığımız cümle değil mi?” dedi ve ekledi: “ Kendinizi tekrar ediyorsunuz, Selim Bey!”

Konuşmaları yine ama bu defa daha yüksek bir gürültüyle sarsıldı. Bu gürültünün sebebi ani bir fren sesiydi. Selim Bey parkta oturan diğer insanlar gibi hemen arkasındaki caddeye baktı. Çevresindeki olayları rapor etme alışkanlığıyla:

“Az önceki gençler, biraz önce yakınımızda oynayan küçük kız ile dedesini eziyorlardı. Kılı payı kurtuldular.”

Otomobildeki gençler korkup biraz yavaşladılar. Bir şey olmadığını görünce camdan birisi kafasını çıkarıp: “Özür dileriz!” diye bağırdı. Sonra yine çıkarabildikleri kadar ses çıkarıp uzaklaştılar. Turgut Bey kimseye bir şey olmadığını öğrenince rahatlayıp “Ben sizi meşgul ediyorum. Öykülerinize engel oluyorum.” dedi.

Selim Bey, “Aksine” diye cevap verip ekledi. “Hem öykülerin değerini kimse bilmiyor. Son gönderdiğim dergiden az bir para önerdiler. Onu da hala vermediler. Bir de olayın şu yanı var ki siz yanımda olmayınca hiçbir şey göremiyorum. Bütün ayrıntılar benden uzaklaşıyor. Hayatsa ayrıntılarda gizli! Ayrıca eleştirileriniz benim için çok değerli. Edebiyatçı geçinenlerden daha sağlam tespitleriniz var.”

Turgut Bey hiçbir şey demeyip değneğiyle yere birkaç defa vurdu. “ Yağmur dindi.” dedi. “Havuz sükûnete kavuşmuştur.” diye ekledi.

Selim Bey “Evet. Yalnız söğütlerden suya damlalar düşüyor.” dedi.

Turgut Bey “ ‘Yalnız; hasta, terden sırlıklam bir çocuk gibi büzüşmüş söğütlerin yağmuru devam ediyor’, denebilir miydi Selim Bey.” Selim Bey, Turgut Bey’e uzun uzun baktı. “Teşekkür ederim.” dedi. Birden parktaki herkesin irkildiği müthiş bir gürültü duyuldu. Bir çarpma sesi. Parktakilerden birkaçı gürültünün geldiği yöne koştu. Sesin geldiği yer buradan tam görünmüyordu. Yakındaki birkaç oturak o yöne yöneldiğinden boşalmıştı. Gidenlerden biri az sonra döndü:

“Olacağı buydu!” dedi. “Kaç kere geçtiler buradan. Sonunda gidip bir ağaca çarpmışlar. Çarptıkları söğüdün dalları ön camı tamamen kapatmış. Arabayı kullanan fena yaralanmış. Çok bakamadım ama sanırım bacakları parçalanmış gibiydi. Zor yürür bundan sonra o çocuk. Çok da genç. Adı Edep miymiş Edip miymiş neymiş!”